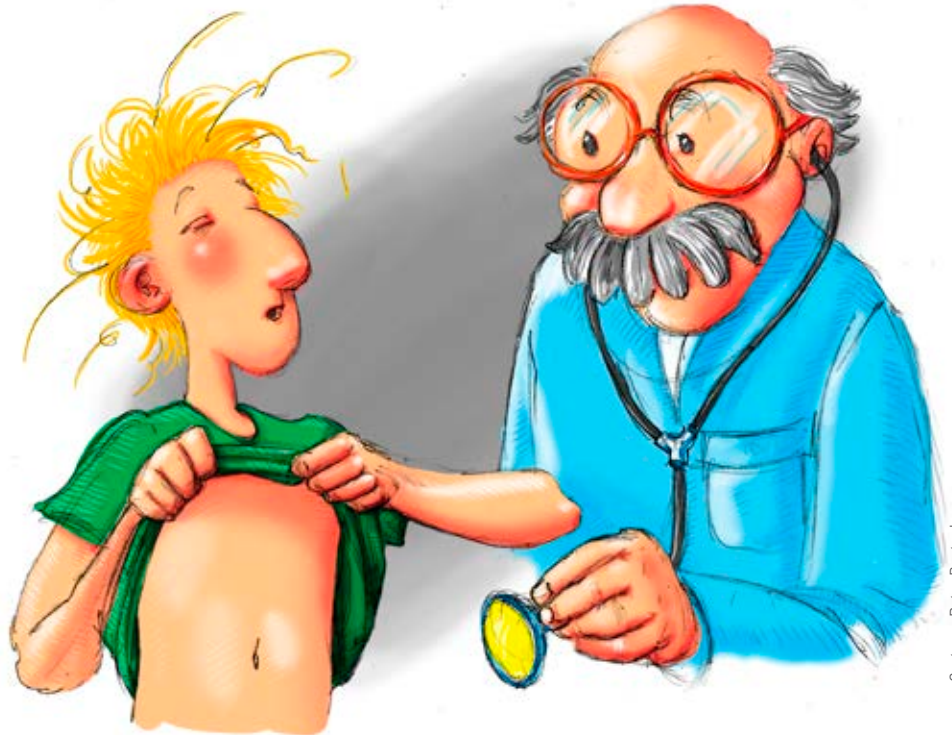

Op doktersbezoek

Skubba merkte niet dat ze voor de deur van de dokter stonden, zo hard was hij aan het nadenken over hoe hij de haaien zou kunnen beschermen. Fred moest hem even uit zijn denkwereld halen want anders was hij waarschijnlijk tegen de deur aangelopen.

Cartoon: Peter Bosteels.

Nadat ze op de bel gedrukt hadden en de deur na een 'piep' openging, stapten ze de wachtkamer binnen. Er zat niemand. Het zou dus niet lang meer duren voor ze aan de beurt waren. Fred had de avond ervoor informatie opgezocht waarom zijn vriend naar de dokter moest. Ook wou hij weten wat er bij de dokter zou gebeuren. Veel vond hij echter niet. Alleen iets over de oren. Skubba had hem verteld dat als hij naar de bodem van het diep gedeelte van het zwembad dook, dat zijn oren een beetje pijn deden. Tijdens de training hadden ze hem verteld dat hij dan zijn neus moest dichtknijpen en bolle wangen moest maken. En dat hielp. Het water drukt op je trommelvlies en die pijn kan alleen maar weggaan door aan de andere kant ook te drukken. Die druk moet van de lucht in de longen komen en via een buis naar de oren gaan. Buis? Zit er een buis in ons hoofd? Fred moest er meer van weten. Die buis heeft zelfs een naam: 'buis van Eustachius'.

Maar voor de rest: niets. Fred wachtte niet graag af; hij wou het weten. Skubba was er ook niet gerust over, zeker omdat zijn vriend hem niets kon vertellen. Wat was er zo geheimzinnig aan? Nu was het in ieder geval te laat om terug te krabbelen. En trouwens zonder dit bezoek mocht Skubba niet meer verder duiken. En leren duiken wou hij!

De tijd in het wachtlokaal van de dokter maakten hen echter nog zenuwachtiger. Op het tafeltje lagen er een paar duikmagazines zodat ze even aan iets anders dachten. "Zie die grote haai? Wat een beest!"; "Waar dient dat ding voor? Is dat om te duiken?"; "Moet je die grote lamp zien! Die moet veel licht geven!"; enz. Zo vergaten ze beetje bij beetje hun schrik voor het naderende, onbekend onderzoek.

En toen ging de deur open. Er kwam iemand buiten die vriendelijk goedendag zei. Daarna kwam de dokter in het deurgat

staan. Ze mochten naar binnen.

De dokter zag er veel vriendelijker uit dan ze zich voorgesteld hadden. Hij had ook geen witte schort aan zoals die van het schoolonderzoek. Misschien was er niets om bang voor te zijn? Er stonden ook geen rare toestellen in de kamer. Wel een soort hard bed met een grote rol keukenpapier erover. Een grote bureaulamp. Een weegschaal. Maar voor de rest leek de kamer helemaal niet op een vreemd onderzoekslabo.

Hun schrik verdween en maakte plaats voor nieuwsgierigheid. Wat zou er gebeuren?

En toen sprak de dokter: "Jullie zijn jeugd-duikers?". ■

PATRICK VAN HOESERLANDE